בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום **א'**, **כ"ו** ב תשס"ג (**30** במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

שמחים אנו להביא להנאתכם את הסיפור הבא. למרות שתוכנו שונה במקצת מסוג הדברים שהדף בד"כ עוסק בהם, העיתוי הוא מתאים. אנחנו נמצאים בסוף ימי אדר, והם סוף ימי הגשמים. מודים אנו להשם יתברך כי השנה, זכינו לגשמי ברכה ה**כל-כך** נחוצים אחרי שנים של בצורת, ומתוך כך בטוחים אנו שתיהנו מסיפור זה. הוא מופיע ב"**ימות המשיח**", ספרו של **צבי פישמן**, במאי אמריקאי לשעבר שעלה ארצה לפני כמה שנים אחרי שהוא "ראה את האור". הסיפור המלא יופיעו גם על דפים מלאים-מן-הרגיל ומבקשים סליחה על-כך מראש. ובכן, ניתן לו לדבר בעד עצמו...

<u>פרשת המים</u>

אצל העם היהודי העניינים תמיד יורדים לשפל המדרגה לפני שהם משנים כיוון ומשתפרים. כל אדם בר-דעת מבין שאם זרוע המטוטלת נעה כלפי מטה, היא עתידה לשוב ולנוע גם כלפי מעלה. חוק טבע פשוט למדי. השעה האפלה ביותר של הלילה מגיעה לפני עלות השחר. ועל-פי שיטה זו אפשר גם לומר שחום גבוה מבשר בדרך-כלל את ההחלמה הקרבה ובאה. אם אכן תופעת הניגודים הזאת נפוצה כל-כך, **מדוע נוטים אנו** לשכוח את האור המצוי בקצה המנהרה ונכנעים לייאוש? התשובה היא, שכאשר מדובר בעם היהודי, תהליך השינוי מחושך לאור עלול להימשך גם אלפיים שנה...
כל חכם יודע שבבעיה עצמה מצוי הפתרון. אולם, הפעם יצאו הדברים מכלל שליטה.

היכן הגשם? נדמה כי שערי פלדה כבדים נועלים את הרקיע זה יותר משנה. מדי יום נשואות העיניים אל השמיים בחיפוש אחר סימני גשם. החורף חלף עבר לו, ללא ענן אחד. אף לא טיפה אחת של גשם ירדה. כמויות גדולות נשפכו על מצרים, ירדן, סוריה ולבנון, ובאורח פלא ישראל נותרה יבשה כחרס. אדמה פוריה שבה והיתה למדבר צחיח. יבולים קמלו עוד לפני שהגיעו לשיא צמיחתם. מיטב מדעני ישראל לא הצליחו לפענח את פשר התעלומה. בשידורי הרדיו והטלוויזיה לא נכללו עוד דיווחים על מזג האוויר, שכן כל יום דמה למשנהו.
שר החקלאות פנה אל הכנסת וביקש להעביר חוק האוסר להשקות גינות. מיד מחתה על כך המועצה לישראל יפה והקשתה אם האומה שהצליחה להפוך את המדבר לגן פורח תרצה עתה להפוך את הגן שוב למדבר; ואם שר החקלאות מוכן להירשם בהיסטוריה כמי שאחראי לכך על-ידי חקיקה לא פופולרית שכזו. השר, כמובן, הוריד את הצעתו מעל סדר היום, ובמקומה הורה להכין מחקר מקיף על הבעיה.
היה זה עוד יום של בצורת בירושלים עת ניצב יו"ר הכנסת על הדוכן וקרא את מסקנותיה של ועדת החירום לבדיקת המשבר במשק המים של ישראל. המחקר המקיף עלה לאוצר המדינה, הנתון ממילא בקשיים, 12 מיליון שקלים! על-פני 1500 דפי הדו"ח הופיעו חוות-הדעת של מדענים, מטאורולוגים, מהנדסי מים, מומחים לאיכות הסביבה,

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום **א'**, **כ"ו** ב תשס"ג (**30** במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

וכתריסר ראשי מחלקות בסוכנות היהודית. עיני האומה הצמאה למים היו תלויות ביושב ראש הכנסת בשעה שהרכיב את משקפי הקריאה על חוטמו והתכונן למעמד החשוב. הרעיונות היו רבים. תכנית אחת הציעה להשתמש במיכלית עצומת ממדים כדי לגרור קרחון ענקי מהקוטב הצפוני. מישהו אחר הציע שחיילי צה"ל יתפרסו ברחבי הארץ ובאמצעות מכשירים לגילוי מים אולי יצליחו לחשוף בארות תת-קרקעיות. חיל-האוויר היה מוכן לבצע הזרעת עננים, אבל מהחרמון שבצפון ועד אילת שבדרום לא נראה אפילו ענן אחד לרפואה.

הדו"ח החל בתיאור ארוך וקודר של המשבר. לאחר 10 דקות משעממות למדי, זינק אחד מחברי הכנסת ממקומו וצעק שהממשלה לא היתה צריכה לבזבז 12 מיליון שקלים כדי לספר לאזרחי הארץ הצחיחה מה שכל ילד בבית-ספר יסודי יודע. מה הן מסקנותיה של ועדת החירום?! דרש הח"כ הנרגז לדעת. היו"ר המתין עד שהשתרר שקט במליאה, ואז מיהר לדלג על-פני עמודים רבים בספר עב-הכרס שהחזיק בידיו, והגיע לסוף נאומו. "רבים הם הגורמים שהביאו למשבר המים, בכללם גם תכנון לקוי שהממשלה עצמה אחראית לו. אולם, ועדת החירום מצאה כי הבזבוז הגדול ביותר של מים במדינה נעשה על-ידי **יהודים דתיים בעת נטילת ידיים**."

מהומה מחרישת אוזניים פרצה באולם. חברי הכנסת מכל המפלגות קמו על רגליהם, ותוך כדי גילוי אחדות נדירה החלו למחות בקולי קולות. "עלילת דם!" זעק אחד הרבנים. יו"ר הכנסת היכה בפטישו בנסיון נואש להרגיע את סערת הרוחות. לרגע שב הסדר על כנו הוא המשיך לקרוא מתוך דו"ח ועדת החירום למשבר המים והציב הוכחות מתמטיות שנועדו לאשש את הממצאים. לצורך המחשה, העמידו שניים מחברי ועדת החירום **אקוורים ריק** על שולחנו של יושב-ראש הכנסת, וחבר שלישי הציג **נטלה** שיהודים דתיים נוהגים להשתמש בה לצורך נטילת ידיים. הוא מילא אותה בליטר מים והחל יוצק את המים על ידיו שלוש פעמים, לסירוגין, עד שהנטלה התרוקנה. על-פי הדין, יש ליטול ידיים עם שחר, לאחר שאדם ניעור משנתו וקם ממיטתו, לפני אכילת לחם, לאחר נגיעה בחלק מוצנע בגוף, לאחר נגיעה בנעליים, בעת היציאה מהשירותים או מהמקלחת, לאחר התעוררות מתנומה קלה, ביציאה מבית קברות, לאחר תספורת או נטילת ציפורניים, לפני התפילה ובטרם קיום יחסי אישות. עם כל אזכור של אחת מהפעילויות הללו שפך חבר הוועדה נטלה מלאה מים לתוך האקווריום עד שזה התמלא על גדותיו. בסיכומו של דבר, אם מביאים בחשבון שלוש ארוחות ביום, שלוש תפילות, צרכים אישיים שינה קלה, ביקור בבית קברות ויחסי אישות, הרי שהיהודי הדתי נזקק ל- **15** נטילות ידיים בממוצע ליום. כלומר, 15 ליטר מים ליום, שהם פי חמישה מצרכיו היומיומיים של יהודי לא-דתי. אם נכפיל כמות זו במיליון יהודים דתיים, נגיע ל- 15 מיליון ליטר מים ביום. הסיכום השנתי מגיע אפוא ל- 5,475,000,000 ליטרים של מים לשנה!

דממה כבדה השתררה באולם המליאה בשעה שהמספר הבלתי נתפס הזה נזרק לחלל האוויר.

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **א'**, **כ"ו** ב תשס"ג (**30** במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

[אך לא ליותר מרגע קט בלבד. על-כך, מחר בע"ה, עם המשך תנועת המטוטלת...]

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל